

I.ÚS 3004/25 ze dne 1. 12. 2025

**Česká republika
USNESENÍ
Ústavního soudu**

Ústavní soud rozhodl předsedou senátu Tomášem Langáškem v řízení o ústavní stížnosti stěžovatele: Malik Kodirov, zastoupeného Mgr. Pavlem Khelem, advokátem, sídlem Panská 895/6, Praha 1 - Nové Město Město, směřující proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. srpna 2025 č. j. 10 Azs 113/2025-40, takto:

Mgr. xxx jako povinnému se ukládá pořádková pokuta ve výši 25 000 Kč.

Povinný je povinen pořádkovou pokutu zaplatit do tří dnů od právní moci tohoto usnesení na účet Ústavního soudu č. 19-33427641/0710, vedený u České národní banky, variabilní symbol 1300425.

Odůvodnění:

1. Povinný jako právní zástupce stěžovatele sepsal a doručil Ústavnímu soudu ze své datové schránky advokáta ústavní stížnost proti výše uvedenému usnesení Nejvyššího správního soudu. V ústavní stížnosti argumentoval celkem 12 rozhodnutími Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva. Po pečlivém prostudování ústavní stížnosti Ústavní soud zjistil, že podstatná část z těchto rozhodnutí vůbec neexistuje a část je povinným hrubě dezinterpretována.

2. Podle § 61 odst. 1 zákona o Ústavním soudu platí, že tomu, kdo hrubě ztěžuje postup řízení, může předseda senátu, rozhoduje-li ve věci senát, uložit usnesením pořádkovou pokutu do výše 100 000 Kč.

3. Smyslem povinného právního zastoupení před Ústavním soudem je to, aby komunikace s Ústavním soudem probíhala na náležité formální a věcné úrovni. Povinné právní zastoupení má chránit stěžovatele, aby neutrpěl procesní újmu z neznalosti ústavního práva nebo nezkušenosti s řízením před Ústavním soudem. K tomu je nutné, aby byla jeho práva hájena právně kvalifikovaně, tedy kvalifikovaným právním zástupcem [to vyplývá z judikatury Ústavního soudu, např. z bodu 5 usnesení ze dne 30. 1. 2025 sp. zn. I. ÚS 2812/24, bodu 8 usnesení ze dne 27. 2. 2024 sp. zn. IV. 32/24 či usnesení ze dne 23. 10. 2014 sp. zn. III. ÚS 328/14; viz již stanovisko pléna sp. zn. Pl. ÚS-st. 1/96 ze dne 21. 5. 1996 (ST 1/9 SbNU 471), jež nebylo co do smyslu povinnosti právního zastoupení stěžovatele advokátem dotčeno ani stanoviskem Pl. ÚS-st. 42/15 (290/2015 Sb., ST 42/79 SbNU 637), které tzv. advokátní přímus omezilo pouze tak, že advokát sám nemusí být zastoupen jiným advokátem].

4. Komunikace s Ústavním soudem nemůže probíhat na náležité formální a věcné úrovni, pokud by právní zástupci stěžovatelů nesmyslně zatěžovali Ústavní soud podáními, ve kterých argumentují neexistujícími právními prameny.

5. Ústavní soud se podrobně věnoval argumentaci obsažené ve zdánlivě bezvadné ústavní stížnosti. Pečlivě ověřil, zda skutečně existují rozhodnutí, která povinný k argumentaci použil. Zabýval se také možností, že se u citovaných rozhodnutí jedná o překlady ve spisových značkách. Kromě toho Ústavní soud věnoval nemalé úsilí ověřování toho, zda určitá tvrzení v ústavní stížnosti vyplývají nebo nevyplynou z judikatury, kterou povinný argumentoval.

6. Ústavní soud zjistil, že část citovaných rozhodnutí vůbec neexistuje, část je povinným hrubě dezinterpretována a pouze malá část může být pro případ stěžovatele relevantní. Množství a kvalita těchto vad spolehlivě vyvrací, že šlo o ojedinělé překlady a jiné chyby v psaní. V judikatuře Ústavního soudu například neexistují "nálezy" sp. zn. III. ÚS 2987/18 a sp. zn. III. ÚS 3881/18. Proto v nich Ústavní soud ani nemohl "opakovaně" judikovat, že "mechanické užití § 104a je protiústavní, neadresuje-li se konkrétní ústavní dimenze sporu," jak je uvedeno v ústavní stížnosti. Citovaný "nález" sp. zn. II. ÚS 2264/14, který měl podporovat stejný závěr, také neexistuje. Pod touto spisovou značkou bylo vydáno pouze usnesení, kterým byla odmítnuta naprosto nesouvisející ústavní

stížnost z důvodu absence zastoupení advokátem. Stejně tak neexistuje nálezný sp. zn. III. ÚS 433/17. Ústavní soud v něm tedy nemohl vyslovit, že "odmítnutí kasační stížnosti nesmí vést k formálnímu znemožnění přezkumu důležitých otázek (best interest of child)." Hrubá dezinterpretace rozhodnutí ze strany povinného spočívala např. v tvrzení, že Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 17/10 "výslovně varoval před užitím nepravomocných trestních stíhání k negativním důsledkům v jiných odvětvích". Takové tvrzení přitom citované rozhodnutí Ústavního soudu neobsahuje, natož výslovně. Z rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, jichž se povinný dovolává, zřejmě neexistuje "Stefan v. Rumunsko, č. st. 57001/10, § 36" (v databázi HUDOC se nacházejí některá rozhodnutí, která obsahují toto jméno, ale žádné s uvedeným číslem stížnosti ani s relevantním § 36).

7. Ústavní stížnost kromě argumentace neexistujícími právními prameny vykazuje některé známky použití umělé inteligence (anglicismus, neúplné, heslovité věty, nejednotný formát citací, nerozpoznání rozdílu mezi nálezem a usnesením). To vede Ústavní soud k domněnce, že povinný generoval podání pomocí některého z modelů umělé inteligence, poté však neověřil existenci citovaných rozhodnutí a správnost argumentace, resp. citace. Není podstatné, s pomocí jakých osob či nástrojů advokáti zpracují podání k soudu. Jako profesionálně znalí práva ovšem přebírají za podání plnou odpovědnost, a odpovídají tedy i za případnou halucinující argumentaci umělé inteligence, byla-li při vytvoření podání použita.

8. Na základě výše uvedeného Ústavní soud dospěl k závěru, že povinný uvedl Ústavní soud v omyl a tím zbytečně komplikoval a zdržoval jeho postup. Svým přístupem k formulaci podání v zastoupení svého klienta tak hrubě ztížil postup řízení před Ústavním soudem.

9. Ústavní soud ukládá pořádkovou pokutu právnímu zástupci jako povinnému proto, že je pisatelem podání, přestože jde o procesní úkon stěžovatele. Stěžovateli, prostřednictvím jeho právního zástupce, souběžně Ústavní soud zasílá výzvu k odstranění vad ústavní stížnosti, aby stěžovatel v důsledku postupu svého právního zástupce neutrpěl procesní újmu.

10. S ohledem na výše uvedené Ústavní soud předsedou senátu uložil povinnému zaplatit pořádkovou pokutu, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení. Pokutu uložil pouze ve čtvrtině zákonného rozpětí, neboť se povinný hrubého ztížení postupu řízení před Ústavním soudem dopustil poprvé a vadu podání lze ještě odstranit.

11. Podle § 61 odst. 2 zákona o Ústavním soudu se výkon vykonatelného usnesení Ústavního soudu o uložení pořádkové pokuty řídí zvláštním předpisem. Podle § 61 odst. 3 zákona o Ústavním soudu může uloženou pořádkovou pokutu ten, kdo ji uložil, dodatečně, a to i po skončení řízení, prominout. Podle § 61 odst. 4 zákona o Ústavním soudu připadají pořádkové pokuty státu.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 1. prosince 2025

Tomáš Langášek v. r.
předseda senátu